

Robin & Alex

Een heel jaar lang schrijven Alex en Robin elkaar brieven. Startpunt is hun stukgelopen relatie, en een onbepaald aantal maanden stilte die daarop volgde. Wat dit voor beiden teweegbrengt, valt nog af te wachten. Als ZiZo-lezer (m/v/a) zit je op de eerste rij om mee te snuisteren in hun schrijfsels.

TEKST: SHARMILA MADHVANI & ISHA VAN ALSENOY

Alicante, 31 juli 2016

Lieve Robin,

Het is bizar om naar je te schrijven terwijl je hier bent. Ik zit op ons bed, aan jouw kant, zodat ik uit het grote raam kan kijken. De sprei ligt rommelig omlaag getrapt. Ik liet ze onaangeroerd sinds je deze ochtend het bed uitstapte. Ik moet er steeds maar naar kijken. Hoe de kleurige wol in golvende rimpels bevroren ligt, hoe het licht zich over de bogen vlijt. De bevroren bewegingen zijn een bewijs van het feit dat jij hier bent, nu. Levend, veranderlijk. Als jezelf. Als ik uit het raam kijk, zie ik soms een stukje van je. Je bent aan het werk. Daarnet prutste je een hele tijd aan de bloemen en struikjes. Nu ben je het terras aan het vegen. Je hebt je haar opgestoken. Rommelige slierten vallen naar beneden. Je groene T-shirt plakt tegen je rug.

Ik was een paar dingen vergeten, Robin. Je bent hier pas een week en ik ben geschokt door wat ik me allemaal herinner.

De manier waarop je beweegt, haalt me onderuit. Gisterenavond, toen we een gesprek hadden over mijn fotoreeksen, maakte je gebaren met een afgebroken stuk brood in je hand. Het beeld zonk in mijn maag naar beneden. Ja. Dat is de manier waarop jij praat tijdens het eten. Je steekt je haar vaak achter je oren. Zelfs als het er al achter zit, laat je je wijsvinger regelmatig langs je oorschelp glijden. Je bijt aan de velletjes rond je nagelriemen. Je ogen bewegen erg gefocust. Ze kijken van diep in je geheime zelf naar de wereld. Naar mij.

Je bent nog zo hard dezelfde persoon dat ik niet weet wat ik moet doen. Het is te veel, ik kan alleen maar naar je kijken, maar ik heb geen antwoord.

Tijdens het slapen maakte je soms een onverwachte beweging, deze nacht. Alsof je ergens in viel. Dat was anders dan anders.

Ben je bang?

Ik vond het idioot om je in het logeerbed te laten slapen. Het was logischer dat je naast me zou liggen. Dat leek je oké te vinden. Maar je aanraken, kon ik niet. Het spijt me. Ik ervoer je als een soort waarzegster. Je kijkt zonder moeite bij me binnen. Je bent per definitie te dichtbij. Door wie je bent. Door wie ik ben. Je ook nog eens aanraken, leek tegennatuurlijk: alsof ik me uit eigen beweging zou laten opeten. Ik zou dan misschien in jouw lichaam belanden en er niet meer uit kunnen. Maar deze ochtend was ik voor jou wakker. Ik lag op mijn arm naar je te kijken. Lang. Het is zo'n doodoener, maar ik zeg het toch: je bent zo mooi. Ik wist zeker dat ik je in mijn armen zou trekken als je wakker zou worden. Ik zag het helemaal voor me. Je hoofd op mijn schouder, mijn lippen op je haar. Het overhoophalen met mijn neus. Ik weet wel hoe mensen zulke dingen doen, hoor. Dat verbaast je vast, right? ;)

In ieder geval. Toen deed je je ogen open en was het ineens uitgesloten. Ik had er zelfs geen zin meer in.

Niet droevig zijn. Please, please. Niet droevig zijn. Want ik ben zo blij dat je hier bent. Het maakt me gelukkig. Het maakt me dodelijk gelukkig. De geluiden die nu de kamer binnen komen drijven (het geluid van de borstel, hoe je je keel schraapt, je voetstappen) zijn als geluiden uit een droom. En hoe die sprei erbij ligt. Precies hoe jij ze deze ochtend naar beneden trapt. Daar moet ik steeds maar naar kijken. Dat is alles wat ik nu weet.

Alex

OVER DE SCHRIJFSTERS

Sharmila en Isha kwamen elkaar tegen in de marge van de bundel 'Labyrint', een kortverhalencollectie over liefde tussen vrouwen, gepubliceerd door Uitgeverij 't Verschil (nu Kartonnen Dozen). Sharmila Madhvani won met haar uitgegeven roman 'Adem' in 2013 de La Vita Publishing Debuutprijs. Zij kruipt in de huid van Alex. Isha Van Alsenoy, ZiZo-columniste en kortverhalenschrijfster, neemt de rol van Robin op zich.

Antwerpen, 17 september 2016

Liefste Alex,

Je brief was bijna op zolder beland. Ik vond hem tussen restjes reis: verzamelde keitjes, een droge bloem van een oleander, de zeven schelpjes waarmee ik een ijsje van je kocht. Wat ben ik blij dat ik hem niet per ongeluk samen met de koffer wegzette. Toen ik hem las, voelde het alsof ik daar zelf weer op je terras stond. Een teder in elkaar geknutselde momentopname met woorden. We leven bijna 2000 km van elkaar vandaan, maar toen ik hem las, was ik echt bij jou.

Eerst wilde ik niet per se terugschrijven, maar toen gebeurde dit.

Vanmorgen opende ik mijn ogen en ik was ervan overtuigd dat we in je kamer waren. De deur, het grote raam, zelfs de mooie kast tegen de muur. Ik strekte mijn arm uit om je te voelen, en met de koelte van het laken kwam het besef dat ik droomde. De kamer rond me vervaagde en ik was weer thuis. Het voelde zo echt dat ik dit met je wilde delen.

De realiteit is wat ze is. Hier lig jij niet naast me, is er geen staalblauwe hemel en klimt de thermometer maar met moeite boven de 20°. Het leven hier lijkt zo kleurloos, een fletse kopie van wat het zou kunnen zijn. Gelukkig heb ik de winkel waarop ik me kan concentreren, dat maakt veel goed.

De woorden in je brief zijn weer zo van jezelf. Je directheid is pijnlijk. Wat ik immers aanvoelde, staat er zwart op wit in. Je genoot van mijn aanwezigheid, maar je hebt eigenlijk geen plaats voor mij.

Voor mij is het anders. Ik mis je, alsof ik een deel van mezelf mis. Maar Alex, ik wil dat je weet, én voelt in elke vezel van je prachtige lijf, dat het oké is. Deze lange zomer heeft me zoveel deugd gedaan. De alledaagse dingen die we deden, gaven me de illusie van samen-zijn. *Pan y queso* op de markt, samen je foto's ophangen in de *galería*, onze ochtendrituelen... Heerlijk, ook al wist ik dat het zou eindigen.

Je vroeg of ik bang ben. In Alicante was ik bij momenten onzeker. Mijn verlangen naar jou en de onbeantwoorde vragen knaagden. Natuurlijk wilde ik meer dan simpelweg naast je liggen. Het contrast met toen we samen waren, was erg groot. Eerst lukte het zelfs niet om gewoon naar je te kijken. Er kwamen allerlei herinneringen naar boven, aan vroeger. Dat ging voorbij. Toen waren het enkel nog je aanrakingen die iets losmaakten. Je hand nonchalant op mijn schouder, je dij die de mijne raakte... en al mijn zintuigen op scherp. Dus ja, naast je slapen was een opgave. Na de spanning van de eerste uren en dagen samen, luwde mijn onrust net als de zee na een storm, en vanaf toen genoot ik gewoon, zonder meer, van je energie en je nabijheid. Je schreef dat ik je dodelijk gelukkig maak, wat kan ik nog meer wensen? Ik moest lachen toen ik las: 'Je bent per definitie te dichtbij'. Is het nu beter? Jij nog steeds in Spanje en ik in het druilerige België?

Deze brief zal ik altijd bewaren. Hij is precies een bewijsstuk van onze tijd samen. 'Ziet u, edelachtbare, verklaring 7bis, een handgeschreven brief van de beklaagde aan de tegenpartij, zij heeft werkelijk gevoelens voor haar, maar anders, minder klassiek.' Want hoe zeer ik ook verlang naar iets volledig met jou, zoals het nu is, is het ook goed. Ik heb je liever in mijn leven zoals nu dan helemaal niet.

Liefs, in de vorm die jou het beste past,
Robin xxx